

gaa. Men da han mærkede, at de nu havde faaet Øje paa ham, blev han siddende.

Det var en sværlemmet ung Mand med blond Hageskæg og et vejrbændt Ansigt, der virkelig godt kunde minde om en Skovgud. Den unge Kvinde, der — lidt træt og medtaget — holdt ham under Armen, naaede ham knap til Skulderen.

Torben anslog dem nu nærmest til at være et Par Omstrefere af den Slags, der gaar rundt i Landsbyerne og spiller for Dørene.

»Undskyld — fører Stien her til Favsingholm?« spurgte den unge Mand og standsede.

»Ja. De kommer dog først til et Hus lidt herhenne. Der skal De gaa norden om Haven. Saa støder De paa en Kørevej. Den gaar ned til Favsingholm.«

»Er det langt?«

»Ikke for raske Ben.«

»Mange Tak!« sagde han og gik videre, mens den unge Kvinde kiggede sig tilbage over hans Skulder med et halvt forskrækket, halvt medlidende Udtryk.

»Skal De besøge nogen paa Favsingholm?«

»Ja. De er maaske kendt der?«

»Aa ja.«

»Saa kan De maaske sige os, om Doktor Gaardbo er hjemme for Tiden.«